

borgerlig Institution, som har med Indstiftelsen af det borgerlige Ægteskab at gøre. Her at bruge Præsten er egentlig at give det hele et fejlagtigt Udseende. Jeg mistænker slet ikke den ærede Forslagsstiller for at have haft dette til Hensigt. Jeg tvivler ikke i nogen Henseende om deres gode Mening. Men det kommer i alt Fald til at se ud som et Forsøg paa at give det borgerlige Ægteskabs Stiftelse et kirkeligt Præg, som ikke tilkommer det, naar Præsten bliver den, der udfører disse Handlinger, medens han kun gør det som Statens Embedsmand.

Lad mig saa til Slutning kun sige, at over for dette Lovforslag er min Stilling altsaa den, at jeg ikke ser mig i Stand til at modtage det, som det lyder, og at jeg, for saa vidt som det gaar ud paa at indføre borgerligt Ægteskab, ikke anser Tiden for moden — det Udtryk vil jeg helst bruge — til Indførelsen deraf. At jeg for mit eget Vedkommende ikke kan ønske det indført, har jeg allerede sagt. En anden Sag er det imidlertid, at Fremkomsten af dette Lovforslag maaske, hvis der var Villighed til det, kunde medføre, at vi gennem Forhandlingen deraf kunde faa det vanskelige Spørgsmaal om fraskiltets Ægteskab løst paa en mere tilfredsstillende Maade, og til lige samtidig maaske faa Spørgsmaalet om den Slags yderligere forargelige Ægteskaber, som jeg før omtalte, løst. Jeg maa tilføje, at naar vi skulle tænke os dette Spørgsmaal om Nægtelse af at udføre kirkelig Vielse løst, er det for mig det afgørende, at jeg aldrig vilde kunne gaa ind paa, at Afgørelsen endelig blev lagt i en enkelt Præsts Haand. Jeg vilde ikke kunne gaa ind paa en saadan Ordning som den, der her paatenkes; i saa Henseende er jeg ganske enig med det ærede Medlem fra Stubbekøbing i hans Kritik af en saadan Ordning. Muligheden af en Nægtelse af kirkeligt Ægteskab kunde selvfølgelig ikke komme til at gælde alle fraskilte; thi der gives fraskilte, hvis Forhold i deres første Ægteskab har været af den Beskaffenhed, at det maa siges, at de have været ganske uskyldige i Skilsmissen, over for dem vilde det være ganske utilbørligt, hvis de ønskede kirkelig Indstiftelse af deres andet Ægteskab, at nægte en saadan. Allerede deri ligger, at det ikke kan overlades til den enkelte Præst at afgøre, i hvilke Tilfælde der skal nægtes den fraskilte Adgang til sædvanlig kirkelig Vielse. Men overhovedet mener jeg, at det slet ikke gaar an at give den enkelte Præst en

saadan Magt. Der maatte kunne appelleres til hans foresatte. Det er saa blevet fremdraget fra anden Side, at hans foresatte er Kultusministeren. Kultusministeren er jo imidlertid, som en af vore Biskopper en Gang har sagt, kun en Ekscellence, der sidder paa Opsigelse, og den kan han faa, naar det skal være, og saa kan det jo blive en helt anden Mand, som kommer til at indtage hans Plads. Jeg vilde dog ikke anse det for heldigt, om Sagens Afgørelse skulde komme til at afhænge af, hvad Slags Kultusminister vi havde. Man vil sikkert her have en bedre Garanti i vedkommendes gejstlige foresatte. Der er blevet nævnt, at der dog kunde gives Tilfælde, hvor Sagen vilde blive appelleret til Kultusministeriet, men der gives saa dog ogsaa i Kultusministeriet en vis Tradition i saa Henseende. Men kunde vi altsaa her naa til en Afgørelse af det Spørgsmaal, som dog, naar det kommer til Stykket, er det vanskeligste og værste, nemlig Spørgsmaalet om fraskiltets Ægteskaber og tillige om andre forargelige Ægteskaber, vilde der dog være opnaaet noget virkelig godt. Man vilde saa gøre bedst i at opsætte det andet en Stund endnu, fordi Meningerne derom ere i saa høj Grad forskellige.

Formanden (Sofus Høgsbro): Da der endnu er indtæget 6 Talere foruden Ordføreren, skal jeg her afbryde Forhandlingerne.

Næste Møde holdes paa Torsdag Kl. 1. og Dagsordenen er da:

Fortsættelse af første Behandling af:

Forslag til Lov om Afskaffelse af tvungen kirkelig Vielse.

Mødet hævet Kl. 3. 50.